Paciència i consciència per pujar el Girona a Primera

Pablo Machín i Xavi Agustí, dos dels entrenadors amb més partits a la banqueta dels de Montilivi en les últimes dècades, analitzen la primera volta, les possibilitats d´ascens i el futbol d´avui en una trobada informal

Paciència i consciència per pujar el Girona a Primera

Es van conèixer la tardor de 2014 a Olot, en un dels dinars que habitualment fan diversos veterans del futbol gironí a les instal·lacions de l´EF Garrotxa, que dirigeix Nitus Granados. Machín feia tot just uns mesos que havia arribat a Girona però ja venia d´obrar el miracle de la permanència 2013/14 i tenia l´equip a la part alta en la 2014/15 tot i els continus problemes econòmics. Aquell va ser l´any de l´ascens frustrat contra el Lugo, de la promoció amb el Saragossa. I després va venir el play-off contra l´Osasuna del curs passat. Aquest estiu farà 25 anys que el Girona, amb Xavi Agustí a la banqueta, va quedar a les portes de Segona a Salamanca en la promoció que es va acabar enduent el Vila-real. Segons ell, ha arribat l´hora de pujar a Primera d´una vegada per totes.

El dia que Machín va conèixer en un dinar a Olot Xavi Agustí i d´altres il·lustres veterans.

Xavi Agustí -Amb en Pablo tenim una bona relació des que ens vam conèixer a Olot en un dinar a casa d´en Nitus Granados amb altres exjugadors gironins. Per sort seva ens va caure molt bé a tots els veterans, ens va causar molt bona impressió.

Pablo Machín - Aleshores la situació era molt diferent a la d´ara al club. Era el novembre de 2014 i ja hi havia algunes dificultats econòmiques. Em van convidar a dinar per si no tenia prou diners per menjar la resta de la setmana (riu). Vaig menjar molt bé tot el que vau cuinar vosaltres mateixos. La vida no els enga nya, a aquests.

X.A. -Pablo, si anem a dinar, dinem bé, això tingues-ho clar. Si sortim de casa per anar a menjar fora, que sigui per quedar bé.

P.M. -Vam fer tres plats! Un arròs, un suquet de peix... tot estava realment molt bo. No donis gaires pistes que a veure si al final teniu cua per venir a dinar allà.

X.A. -Vam fer venir expressament en Jaume, un cuiner de Vic que treballava en creuers. En Pablo em sembla un molt bon entrenador però ha de saber que des que vaig deixar el Girona el 1992 després de quedar-nos a les portes de pujar a Segona A, no sé per què, tinc la sensació que si vaig al camp la cosa no anirà bé. No penso anar a Montilivi fins que tingueu l´ascens lligat.

Vint-i-cinc anys després de l´ascens a Segona frustrat a Salamanca toca pujar a Primera?

X.A. -Aquest any sí, aquest any el Girona pujarà a Primera. Ja fa temps que ho dic. I això que semblava que després d´allò del Lugo mai més tornaríem a tenir-ne l´oportunitat. Després de no pujar el 1992, van passar per la presidència del Girona una sèrie d´inútils totals que es van desfer del patrimoni. El club que havien muntat un grup de magnífics, que podia haver estat un dels grans d´Espanya i, qui sap, potser com el Barça i el Madrid, no hauria hagut de ser cap SAE, va quedar desmuntat. Van arribar a baixar fins a Primera Catalana. Recordo que jo estava al Banyoles, a Regional, i ens van convidar a fer un Costa Brava quan abans aquest torneig duia equips de prestigi internacional. I a sobre els vam guanyar. Jo me´n donava vergonya de venir a guanyar aquí. El club feia llàstima. Dins d´aquesta etapa n´hi va haver alguns que se´n van sortir bé, com els Roche, i a Delgado sempre li atribueixo un gran mèrit pel que va fer. Va posar-hi diners, va intentar que el Girona anés amunt, va intentar unir sota la mateixa marca el futbol i el bàsquet... sense voler va fer ambient i va fer anar la cosa una mica bé. Potser al final vam tenir sort que en el seu últim any l´equip no pugés contra el Lugo perquè, qui sap, potser al final no hauria venut, i no aniríem tan bé com ara. Ara el que hauria de fer el propietari és donar protagonisme total a la gent d´aquí, a en Geli, a en Mateos, que coneixen el tinglado de Girona, i no voler governar des de Barcelona. Els fets els donen la raó perquè hi ha diners i un bon entrenador. Quan els diners s´acabin o l´entrenador marxi, s´haurà acabat. Molts després de perdre la promoció amb el Saragossa el 2015 ja deien que s´havia de canviar el tècnic. Què saben, aquests, de futbol?

P.M. -Pujar a Primera seria un gran regal per a tots. I en especial per a tota aquesta colla que ha viscut, mamat i patit el club, aquells que senten de veritat el Girona i no només perquè ara estem de moda o juguem a l´elit. Hi ha gent que s´ha empassat molta pols aquí i m´agrada haver tingut l´ocasió d´haver-los conegut. N´hi ha que no van traient pit però que sé que han fet molt per al club, posant-hi diners o temps. Al final això és d´agrair i són les bases perquè en els moments dolents el Girona no desaparegués, ajudant quan els futbolistes no cobraven i es tancaven als vestidors. Tota aquesta gent té el seu mèrit i si el club té possibilitat d´estar on està ara és perquè aquests van estirar del carro en el seu moment.

La millor primera volta de la història del Girona a Segona (39 punts) confirma la candidatura a l´ascens directe?

P.M. -Moltes vegades el futbol són resultats i sensacions. No ens hem d´enganyar ni pecar de falsa modèstia. Quan les sensacions són bones i els números ho confirmen, s´ha de dir que hem fet una primera volta històrica, de rècord. Sempre hi haurà gent esperant que passi alguna cosa per dir «ei, ho veieu, ja ho dèiem», segur que a la segona perdrem partits i no sé si la farem millor o pitjor que la primera. De moment firmo fer-la igual, i després ja ho veurem.

X.A. -Jo al principi tenia alguns dubtes perquè a començament de temporada al Girona li feien massa gols. També en marcàvem, però se n´encaixaven massa. L´equip no arrencava. Però de seguida vaig veure que hi havia bon entrenador, bona plantilla, i una certa continuïtat des de fa anys. S´ha demostrat que això és més que una flor d´estiu. Al cap de sis o set jornades, quan veia que el Reus era segon, vaig tenir clar que aquest any el Girona pujava segur. Primers potser no hi quedarem perquè el Llevant va destacat, però segons, segur que sí. El Nàstic està enfonsat, i per mi millor que se´n vagi a jugar amb el Reus a Tercera. Sempre que havia anat a jugar cap allà a baix amb el Girona m´havien demostrat que no ens estimaven gaire, era mortal. Anar a Tarragona era duríssim. Ens deien de tot.

P.M. -A mi pels camps em diuen «independentista». Però, abans, també altres coses més habituals als camps de futbol. «Fill de... independentista». Com que no sóc cap d´aquestes coses, no m´ofèn.

X.A. -A mi a Manlleu em van llançar un porquet amb el meu nom i el camp era ple de pancartes amb insults.

P.M. -Ara els tancaven el camp de per vida i tots a la presó!.

X.A. -I tot per fer-los un favor. A principi de temporada vam suspendre el partit d´allà perquè el camp estava en mal estat i vam dir que ja trobaríem una data. Ens van proposar jugar el dia de Sant Esteve i, esclar, teníem la plantilla de vacances i els vam dir que no. No vegis com es van posar. Quan vam anar-hi a jugar en la data definitiva ens van rebre amb les ungles esmolades.

Per on passa l´ascens?

X.A. -A en Pablo no li puc donar consells sobre què ha de fer per pujar perquè al final això depèn de per on bufa

el vent. L´única cosa que li vull dir és que caldrà tenir paciència. D´aquí fins que celebrem l´ascens perdrà algun partit i sempre sortirà algun torracollons que dirà que el Girona no va bé i que l´entrenador no serveix. Que estigui tranquil i que faci el que li surti dels nassos, que serà la millor manera d´anar bé.

P.M. -Caldrà paciència i consciència. Saber que les coses no són fàcils, que, tot i que anem pel bon camí, ens queda molt de camí. Jo animo la gent de Girona a ser partícip d´aquest procés, que vingui a animar l´equip a cada partit i en gaudeixi. Que s´alegri per les victòries i pateixi per les derrotes, que, segurament, també n´arribaran. Passarem mals moments i tots hem de tenir clar que l´enyorat ascens, si arriba, ens costarà molt.

X.A. -Si s´ha de pujar, s´ha de fer directe. El Girona quedarà segon.

P.M. -Això és el més fàcil, el que ens agradaria a tots. Però l´altre dia a Saragossa en Raül Agné ja va dir que hi havia altres formes de pujar, fent referència al play-off. Realment en pugen dos directe i quatre també tenen l´opció de fer-ho a la promoció. Nosaltres en els dos darrers play-off, ja ho podem dir, no hem tingut gens de sort. Diuen que la sort s´ha de buscar i caldrà seguir insistint. És sort o mala sort que en l´últim partit, contra l´Osasuna, el linier no s´adoni que el seu gol era en fora de joc?

X.A. -Jo sí que me´n vaig adonar, que era en fora de joc. Quan el Girona va a una promoció, escolto comentaristes i diuen que l´Osasuna va de tapat. I després s´equivoca el linier o l´àrbitre. Sempre trobaràs rivals amb més nom i història perquè el Girona mai ha jugat a Primera. Si jugues la promoció contra el Rayo, per exemple, els àrbitres ja els coneixen i ells coneixen els àrbitres... jo no hi crec, en això, però hi crec des que va venir un àrbitre aquí, en el partit contra el Salamanca, penúltim del play-off del 1992. Teníem quatre jugadors advertits per targetes i, curiosament, tots quatre van ser amonestats i no van poder jugar a El Helmántico.

P.M. -A nosaltres abans del partit contra el Lugo, a Mallorca, xiulen a Richy una falta en l´afegit que ni ho era i li mostren una groga que li va impedir jugar el partit més decisiu. Tamudo va salvar una vegada el Rayo Vallecano del descens fent un gol en un fora de joc molt clar. A nosaltres, el dia del Lugo, ens van anul·lar el de Lejeune, que era fora de joc per un pas si tires el tiralínies, però mai sabrem si el banderí s´hauria aixecat igual si per comptes de Montilivi el partit s´hagués jugat en un estadi amb solera a Primera.

Fan falta reforços després de l´arribada de Maffeo i Angeliño? Cal un altre davanter?

X.A. -De reforços en fan falta sempre si són bons i milloren el que ja tens. Però si l´equip va bé... ara diuen que fa falta algú que faci gols, però caram, si els que hi ha ja en fan! El Girona és l´equip més golejador! A Segona costa marcar, no és gens fàcil. Si ets el Barça i fitxes un fenomen, segur que fan falta reforços, però n´has d´estar molt convençut per fer modificacions ara al Girona perquè si ve algú voldrà dir que un que juga deixarà de fer-ho i això s´haurà de gestionar. Si ve i marca dos gols per partit no passa res, però si no, ja hi som pel tros.

P.M. -No portarem ningú només pel caprici de fitxar. S´ha de tenir, abans que res, un respecte pel que han fet els futbolistes que hi ha ara. Sempre hem dit que en la planificació inicial de la temporada volíem quatre davanters i, precisament, pel fet de no trobar exactament allò que volíem, no vam fer l´operació a l´estiu. Si ara ho trobem en aquest mercat, ho valorarem. Hem de tenir en compte que la competició, fins ara, ha sigut una, i a partir de febrer serà una altra perquè et trobaràs amb equips que canviaran molt, entre d´altres coses, perquè puguin fitxar jugadors més importants. Tots els rivals es reforçaran.

X.A. -Es tracta de tenir una mica més de fons d´armari, si és possible. El problema és si el que està a la banqueta pensa que és millor que els que juguen i això genera malestar al vestidor. Jo això ho gestionava ràpid. Qui no ho veia clar, li donava un partit. «Tu ets millor que aquest que porta un gol cada jornada? molt bé, doncs posa-t´hi tu. Marca. Ara, si no ho fas, busca´t equip». Abans posàvem l´alineació escrita amb un guix a la pissarra del vestidor. Tenia un futbolista que sempre es queixava per no jugar. Un dia el vaig veure, el vaig cridar i li vaig donar el guix i un borrador. «Tu ets més bo? Esborra un company i posa´t tu al seu lloc», li vaig dir. «No, vostè és el míster», em va respondre, i jo li vaig insistir, «esborra´n un i posa-t´hi tu si ets tan bo, i el que es quedi fora que es toqui els nassos». Però no ho va fer. «Doncs seu a la banqueta i calla», i allà es va acabar tot.

P.M. -És que tothom vol jugar i a vegades també la gent i els mateixos futbolistes s´han de posar a la pell de l´entrenador. Jo sempre dic que els tècnics pensen per vint-i-cinc i el jugador només ho fa per un. És veritat que això de la gestió del vestidor és important.

X.A. -Abans era més fàcil. Hi havia menys canvis i menys plantilla. Però també ara els tècnics ho tenen millor a l´hora de donar instruccions, disposen d´una àrea per moure´s. Jo amb el Figueres no vaig pujar a Segona per això, per no poder sortir i dir quatre coses durant els partits, com un al camp del Rayo en què jugàvem nosaltres amb onze i ells amb deu i no vam poder marcar. Et posaven en una banqueta enfonsat sota terra, no veies res, cridaves i ningú t´escoltava...

El sistema Machín, com ha evolucionat i qui el va inventar.

X.A. -El meu sistema, deu voler dir (riu). Això ja estava inventat de feia temps. Si els rivals et juguen amb dos puntes, per què coi necessites cinc defenses? Jo aquí al Girona vaig agafar en Roberto Fresnedoso, un davanter centre que no jugava al juvenil, i el vaig posar de carriler dret, amb en Darnés per l´esquerre. Els rivals jugaven amb dos puntes i no feien falta més defenses.

P.M. -Jo quan vaig tenir noció d´això va ser quan es va popularitzar el sistema Toshack, quan jo encara era un nano. Era un sistema per combatre que tothom jugués amb el 4-4-2. Amb tres defenses podies agafar els dos davanters. I si tens carrilers que són extrems, seràs més ofensiu, i si tens defenses o laterals, no ho seràs tant. Però hem evolucionat. Sempre has d´evolucionar. Ara em fa gràcia quan es diu que el Girona juga només amb un punta. Això és relatiu. L´altre dia jugàvem amb un punta que mesura 1,80, i Portu i Borja són més davanters que migcampistes.Ara és més un 3-4-3 que no pas el 3-5-2 que aplicàvem quan vaig arribar.

X.A. -Tot depèn també del rival. Si em ve un equip que juga amb dos extrems i els puntes no es mouen d´allà, hauré de jugar amb dos laterals de marcatge. Defensivament depens del que faci el contrari ofensivament. Després tu en atac fas el que et passi pels nassos i que els altres s´espavilin. Però per jugar amb carrilers necessites gent com en Roberto Fresnedoso, amb un grans fons físic, que tan aviat era un davanter com era a baix defensant. Però si el carriler no t´arriba enlloc, més val que no el posis. A mi d´aquesta temporada m´agrada molt, tot i que últimament juga més, el davanter italià, en Longo, però en Sandaza també està bé. I en Portu és un altre gran jugador. Sabeu què passa? Que conec els jugadors però no els noms. Quan veig els partits per la tele abaixo el volum per no sentir els comentaris, que no serveixen per res i et despisten totalment. Abans escoltava tertúlies. Ara veig els reportatges de futbol per la televisió i els partits, però quan comencen a xerrar, ho trec. I els partits els veig sense volum.

És l´hora d´apostar pels jugadors de la base del Girona?

X.A. -S´ha d´anar molt en compte. Jo vaig fer debutar molts juvenils al primer equip del Girona. Ara veig que molts cops mainada amb encara no 10 anys, si els va al darrere el Barça o el Madrid, se´n van sense dubtar i ben pocs acaben arribant. N´hi havia un de Camprodon que va marxar al Madrid i dos anys després va deixar el futbol, avorrit, i ara juga a handbol. Treure un nano tan jove és complicat. Per un que va bé, n´hi ha cent que van malament. Iniesta podria ser una excepció, sortint de casa de molt jove i acabant al primer equip del Barça.

P.M. -És complicat. El que passa a un nen d´aquesta edat quan va a un gran lluny de casa només ho sap ell i la seva família.

X.A. -Quins jugadors de la base veus amb futur? Tens nanos del juvenil entrenant amb tu?

P.M. -Aquesta temporada fem venir gent del Peralada, que és el nostre filial a Tercera divisió. Normalment ve en Carbó, que ja ha debutat fins i tot a Segona; l´any passat va venir molt en Joel Arimany, que ara està cedit al Màlaga...

X.A. -Hi ha jugadors que als 15, 16 o 17 anys ja estan fets. A mi em va passar amb l´Arseni Comas. Amb 15 anys el juvenil del Girona el volia cedir al Bons Aires. A l´estiu me´l vaig emportar a fer un amistós, jugant de lateral. A principi de temporada vaig dir que perquè es pogués fer a poc a poc ja podia pujar al primer equip. Era fort, ràpid, àgil i va arribar fins on va arribar, fins i tot a Primera. A Logronyo, fins i tot, li van fer una penya. Va ser moltes vegades internacional en els equips base i vam aconseguir traspassar-lo al Barcelona, cosa que ens va anar molt bé per fer algun caler i anar tirant una temporada.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2017/01/18/paciencia-consciencia-pujar-girona-primera/824339.html?utm_source=rss